

А послѣ, като го повикалъ на самъ, далъ му нѣкои драгоцѣнны каменіе да ты изложи на длѣжницитъ си, додѣто му сприготви количеството което му трѣбало.

Хозрой

Хозрой, названный Ануширбанъ, персійскій Царь, въсхвалява ся за голѣмото си правосждіе отъ всиѣкы источны исторіи, философы и поеты. Отъ анекдотытъ които расказувать за него сж и тѣзи.

Веднѣжъ му донесълъ нѣкой извѣстіе за смърть-тъ на единъ царь съ когото той ималъ бой; Правосжденъ Богъ, Правосжденъ е Богъ! извикалъ вѣстительтъ, Непримиримыйтъ врагъ на царството ти пукнѣ.” “Не дай Боже, рекъ Ануширбанъ, да ся благодарѣхъ за смъртьтъ на непріятелѣ си! И смѣшно и глупаво е наистинѣ да ся радва смъртний челоувѣкъ за смърть-тъ на другытъ.”

Другъ пѣтъ челоувѣцытъ му като были на ловъ, зели отъ единъ кѣщъ въ селото малко соль, и нерачили да платять нищо за неѣ. Като ся научилъ за това